N:o 31.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 April 1884, kl. 2 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till lag angående skydd för undervattenstelegrafkablar; gifven Stockholms slott den 21 Mars 1884.

Sedan vid internationella konferenser, som hållits i Paris åren 1882 och 1883, och i hvilka ombud så väl för Sverige som för öfriga europeiska kuststater och andra länder deltagit, utarbetats ett förslag till konvention rörande skydd för undervattenstelegrafkablar, har i enlighet med Kongl. Maj:ts den 18 sistlidne Januari fattade beslut konventionen å de förenade rikenas vägnar undertecknats, dock under förbehåll, att Kongl. Maj:ts ratifikation icke skulle meddelas, förrän de ändringar i eller tillägg till allmän lag, som af vissa bestämmelser i konventionen vore betingade, blifvit af Riksdagen och Stortinget antagna. Öfver ett i sådant syfte upprättadt lagförslag har Högsta Domstolen afgifvit utlåtande, och vill Kongl. Maj:t, med öfverlemnande af de i Statsrådet och Högsta Domstolen i ämnet förda protokoll, jemlikt 87 § Regeringsformen föreslå Riksdagen att antaga bifogade förslag till lag angående skydd för undervattenstelegrafkablar.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

Nils von Steyern.

Förslag

till

Lag angående skydd för undervattenstelegrafkablar.

Sedan Kongl. Maj:t med åtskilliga främmande makter afslutat en konvention, i ändamål att bereda skydd åt de med behörigt tillstånd nedlagda undervattenstelegrafkablar, som hafva landfäste å någon af de makters områden, kolonier eller besittningar, hvilka deltaga i konventionen, varder i afseende å sådana kablar förordnadt som följer:

1 §.

Den som i öppna hafvet utom särskild stats område uppsåtligen förstör undervattenskabel eller å sådan kabel eljest gör skada, hvarigenom telegraferingen kan komma att hindras eller störas, eller ouppsåtligen genom vårdslöshet, oförsigtighet eller försummelse är vållande till dylik skada, straffes såsom i 19 kapitlet 13 och 21 §§ Strafflagen i fråga om skadegörelse å statens telegrafinrättning för hvarje fall skils, och vare tillika skyldig att ersätta skadan.

Har han föröfvat skadan endast för att rädda sitt lif eller fartyg, och dessförinnan för undvikande af skadegörelsen vidtagit alla de försigtighetsmått, som af för handen varande omständigheter medgåfvos, vare saklös.

2 §.

Egare af undervattenskabel, vid hvars nedläggande eller iståndsättande annan kabel varder skadad, vare pligtig godtgöra kostnaden för sistnämnda kabels iståndsättande, ändå att skadegörelsen ej medför ansvar enligt 1 §.

3 §.

Har å fartyg, till förekommande af skadegörelse å undervattenskabel, uppoffrats ankare, garn eller annat fiskredskap, vare egaren berättigad till ersättning af kabelns egare.

För att sådan ersättning skall kunna åtnjutas, åligger det fartygets befälhafvare ej mindre att, så fort ske kan efter det skadan timat, derom affatta och i skeppsdagboken, om sådan föres, intaga en kort berättelse, till rigtigheten vitsordad af fartygets besättning, än ock att, om möjligt är, inom 24 timmar efter det fartyget först till hamn ankommit, eller i annat fall så fort derefter ske kan, afgifva sjöförklaring på sätt i Sjölagen sägs. Afgifves sjöförklaringen här i riket, skall den domstol, inför hvilken det sker, ofördröjligen derom underrätta närmaste i Sverige anstälda konsulatmyndighet för det land, kabelns egare tillhör.

4 §.

Denna lag träder i kraft från den dag Konungen bestämmer.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i Statsrådet å Stockholms slott Fredagen den 18 Januari 1884,

i närvaro af:

Hans Excellens Herr Statsministern *Thyselius,*
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Friherre *Hochschild,*
Statsråden: *Lovén,*
von Steyern,
Friherre *von Otter,*
Hammarskjöld,
Richert,
Themptander,
Ryding,
von Krusenstjerna.

Departementschefen Statsrådet von Steyern anförde i underdånighet:

»Vid internationella konferenser, som hållits i Paris åren 1882 och 1883, och i hvilka ombud så väl för Sverige som för öfriga europeiska kuststater, Nordamerikas förenta stater och åtskilliga andra amerikanska äfvensom asiatiska stater deltagit, har utarbetats ett förslag till konvention rörande skydd för undervattenstelegrafkablar, i öfversättning bifogadt detta protokoll. I afgifvet yttrande öfver förslaget har Telegrafstyrelsen erinrat att, med undantag endast af landlinien norr om Bottniska viken och ledningarna öfver landgränsen mot Norge, alla dess öfriga förbindelser med utlandet utgöras af undervattenskablar. Af dessa eger staten till hälften del i två, nemligen svensk-tyska kabeln med tre ledningar mellan Trelleborg och Arcona och svensk-danska kabeln med fyra ledningar mellan Hillesborg och Vedbæk. Öfriga undervattenskablar, som förbinda Sverige med utlandet, tillhöra det Store Nordiske Telegrafselskab i Köpenhamn och äro två kablar, hvardera med enkel ledningstråd mellan Grisslehamn och Nystad i Finland, en kabel mellan Marstrand och Skagen med två ledningar, afsedda till förbindelse den ena med England och den andra med Frankrike förmedelst två samma sällskap tillhörande kablar mellan nyssnämnda länder och Jutland samt en kabel mellan Marstrand och Arendal i Norge, afsedd att i för-

bindelse med en annan sällskapet jemväl tillhörig kabel mellan Arendal och England underlätta den telegrafiska samfärdseln mellan detta land och Sverige. Telegrafstyrelsen, som funnit redan vunnen erfarenhet i afseende på svenska statens undervattenskablar vitsorda behofvet af en skyddande lagstiftning, har tillstyrkt konventionens antagande för Sveriges del.

Sedermera har Kommerskollegium, efter att hafva infordrat yttrande från Konungens Befallningshafvande i Stockholms, Kalmar, Gotlands, Malmöhus samt Göteborgs och Bohus län, inom hvilka län landningspunkter för undervattenskablar för närvarande finnas, i likhet med dessa myndigheter i hufvudsak förordat konventionens antagande.

De anmärkningar, som under ärendets handläggning blifvit framstälda, särdeles beträffande visitationsrättens utsträckning, enligt konventionens Art. 10, hafva vid konferensens senare sammanträde år 1883 blifvit vederbörligen beaktade och konventionsförslaget i enlighet med dem ändradt; och har Eders Kongl. Maj:t denna dag med anledning af konferensens beslut att konventionen skulle undertecknas inom tre månader från den 26 sistlidne Oktober, på föredragning af Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena, uppdragit åt Sin minister i Paris att å de förenade rikenas vägnar underteckna konventionen med förbehåll att Eders Kongl. Maj:ts ratifikation icke skulle meddelas förr än de ändringar i eller tillägg till allmän lag, som af vissa bestämmelser i konventionen vore betingade, blifvit af Riksdagen och Stortinget antagna.

Till detta slag af bestämmelser höra konventionens 2, 4 och 7 artiklar, hvilkas innehåll upptagits i det författningsförslag, jag nu går att underställa Eders Kongl. Maj:ts pröfning och som har följande lydelse:

»Förslag

till

Lag angående skydd för undervattenstelegrafkablar.

I afseende å de med behörigt tillstånd nedlagda undervattenstelegrafkablar, som hafva landfäste här i riket eller å sådan stats område, koloni eller besittning, med hvilken Sverige ingått öfverenskommelse om ömsesidigt skydd för dylika kablar, förordnas som följer:

§ 1.

Den som i öppna hafvet utom särskild stats område uppsåtligen förstör undervattenskabel eller å sådan kabel eljest gör skada, hvarigenom tele-

graferingen kan komma att hindras eller störas, eller ouppsåtligen genom vårdslöshet, oförsigtighet eller försummelse är vållande till dylik skada, straffes såsom i 19 kapitlet 13 och 21 §§ Strafflagen i fråga om skadegörelse å statens telegrafinrättning för hvarje fall skils, och vare tillika skyldig att ersätta skadan.

Har han endast i afsigt att rädda sitt lif eller fartyg, föröfvat skadan och dessförinnan vidtagit alla nödiga försigtighetsmått för att undvika skadegörelse, vare saklös.

2 §.

Egare af undervattenskabel, vid hvars nedläggande eller iståndsättande annan kabel varder skadad, vare pligtig godtgöra kostnaden för sistnämnda kabels iståndsättande, ändå att skadegörelsen ej medför ansvar enligt 1 §.

3 §.

Har befälhafvare å fartyg, till förekommande af skadegörelse å undervattenskabel, uppoffrat ankare, garn eller annat fiskeredskap, vare berättigad till ersättning af kabelns egare.

Vill befälhafvare komma i åtnjutande af sådan ersättning, åligge honom att ej mindre så fort ske kan efter det skadan timat, derom affatta och i skeppsdagboken, om sådan föres, intaga en kort berättelse, till rigtigheten vitsordad af fartygets besättning, än ock, om möjligt är, inom 24 timmar efter det fartyget först till hamn ankommit, eller i annat fall så fort derefter ske kan, afgifva sjöförklaring på sätt i 37, 38 och 39 §§ Sjölagen sägs. Afgifves sjöförklaringen här i riket, skall den domstol, inför hvilken det sker, ofördröjligen derom underrätta närmaste i Sverige anstälda konsulatmyndighet för det land kabelns egare tillhör.»

Förslagets 1 § motsvarar konventionens Art. 2 och innehåller bestämmelser om ansvar för skadegörelse å undervattenskabel. Brotten äro definierade och straffen bestämda såvidt möjligt i likhet med allmänna strafflagen, dock så att straffbarheten ej utsträckes öfver den gräns, hvartill konventionen föranleder.

Art. 1 mom. 2 har uppenbarligen en större utsträckning, än stadgandet i 5 kap. 7 och 8 §§ Strafflagen; i förslaget har derföre upptagits mom. 2 i § 1.

Bestämmelserna i § 3, som motsvara konventionens Art. 7, hafva fullständigats med ledning af Sjölagens föreskrifter för likartade fall.

Jag hemställer underdånigst att Eders Kongl. Maj:t täcktes genom note ur protokollet jemlikt 87 § Regeringsformen öfver förslaget infordra Högsta Domstolens yttrande.»

Till denna, af Statsrådets öriga ledamöter biträdda, hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lemna nådigt bifall.

Ex protocollo

C. P. Hagbergh.

Förslag till konvention.

De höga kontraherande makterna, som önska betrygga vidmakthållandet af de telegrafförbindelser, hvilka ega rum medelst undervattenskablar, hafva öfverenskommit att för detta ändamål afsluta en konvention och till sina fullmäktige utnämnt:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Art. 1.

Denna konvention gäller, utanför de särskilda sjöterritorierna, i afseende å alla lofligen anlagda undervattenskablar, som hafva landfästen inom områden, kolonier eller besittningar, tillhörande en eller flera af de höga kontraherande makterna.

Art. 2.

Den som uppsåtligen eller af grof vårdslöshet afsliter eller skadar en undervattenskabel så att telegrafförbindelserna derigenom kunna fullständigt eller delvis afbrytas eller störas, vare förfallen till straff, utan att sådant utgör hinder för anställande af talan om ersättning för skada.

Denna bestämmelse tillämpas icke å afslitande eller skadegörelse, hvars upphofsman endast haft den lofliga afsigten att skydda sitt lif eller sitt far-

tygs säkerhet, efter att förut hafva vidtagit alla nödiga försigtighetsmått för att undvika afslitandet eller skadegörelsen.

Art. 3.

De höga kontraherande makterna förbinda sig att, när de gifva tillstånd till en undervattenskabels fästande vid land, såvidt möjligt är föreskrifva lämpliga försigtighetsmått med hänsyn till såväl kabelns läge som dess dimensioner.

Art. 4.

Egare af kabel, som vid dess nedläggande eller iståndsättande förorsakar att en annan kabel afslites eller skadas, skall vidkännas den reparationskostnad, som deraf vållas, utan att sådant utgör hinder för tillämpning af Art. 2 i denna konvention, om anledning dertill förefinnes.

Art. 5.

Fartyg, som äro sysselsatta med nedläggning eller iståndsättande af undervattenskablar, skola iakttaga de bestämmelser angående signaler, hvilka, till förekommande af ombordläggning, äro eller varda efter öfverenskommelse antagna af de höga kontraherande makterna.

Då ett med iståndsättande af en kabel sysselsatt fartyg visar sådana signaler, skola andra fartyg, som varsna eller äro i stånd att varsna dem, antingen draga sig tillbaka eller hålla sig på minst en sjömils *) afstånd från förstnämnda fartyg, för att icke störa dess arbeten.

Fiskares redskap eller garn skola hållas på samma afstånd.

Fiskebåtar, hvilka varsna eller äro i stånd att varsna ett telegraffartyg, som visar nämnda signaler, skola dock hafva högst 24 timmars rådrum att rätta sig efter den sålunda gifna varningen, under hvilken tid intet hinder skall läggas för deras rörelser.

Telegraffartygets arbeten böra fullbordas inom den kortast möjliga tid.

Art. 6.

Fartyg, som varsna eller äro i stånd att varsna de bojar, hvilka afse

*) $^{1}/_{60}$ af en breddgrad.

att angifva kablars läge, då dessa nedläggas eller råkat i oordning eller blifvit afslitna, skola hålla sig på ett afstånd af åtminstone $^1/_4$ sjömil från sådana bojar.

Fiskares redskap eller garn skola hållas på samma afstånd.

Art. 7.

Fartygsegare, som kunna bevisa att de, för att icke skada en undervattenskabel, uppoffrat ankare, garn eller annat fiskeredskap, skola hållas skadeslösa af kabelns egare.

För att vara berättigad till sådant skadestånd, fordras, såvidt möjligt, att man genast efter händelsen till bevis derom upprättar ett af besättningen vitsordadt protokoll, och att befälhafvaren inom 24 timmar efter sin ankomst till första hamn, dit han återvänder eller inlöper, afgifver sin förklaring inför vederbörande myndigheter. Dessa skola derom underrätta konsulatmyndigheten för det land, kabelns egare tillhör.

Art. 8.

Behöriga att döma i fråga om öfverträdelse af denna konvention äro det lands domstolar, dit det fartyg hör, ombord å hvilket öfverträdelsen egt rum.

För öfrigt är det öfverenskommet, att i de fall då stadgandet i nästföregående moment icke skulle kunna tillämpas, åtal angående öfverträdelse af denna konvention eger rum i enhvar af de kontraherande staterna i afseende på dess undersåtar, i öfverensstämmelse med de allmänna regler för domstols behörighet i kriminelt hänseende, som finnas angifna i dessa staters särskilda lagar eller internationella fördrag.

Art. 9.

Talan å öfverträdelse af art. 2, 5 och 6 af denna konvention skall utföras af staten eller i dess namn.

Art. 10.

I afseende på öfverträdelse af denna konvention kunna användas alla bevisningsmedel, som äro medgifna genom lagstiftningen i det land, der domstolen som upptagit målet har sitt säte.

Då officerare, som föra befälet å krigsfartyg eller å fartyg hvilka af

någon af de höga kontraherande makterna äro för ändamålet särskildt bemyndigade, hafva anledning tro, att en öfverträdelse af denna konventions föreskrifter blifvit begången af ett annat fartyg, än ett krigsfartyg, kunna de fordra att befälhafvaren uppvisar fartygets nationalitets-handlingar. En kort anteckning om uppvisandet skall genast göras å de företedda handlingarna.

Dessutom kunna protokoll uppsättas af bemälde officerare, oafsedt hvilken nationalitet det misstänkta fartyget tillhör. Dessa protokoll skola upprättas i den form och på det språk, som nyttjas i det land, officeren tillhör; de kunna tjena som bevisningsmedel i det land, der de åberopas och i enlighet med samma lands lagstiftning. De misstänkte och vittnena hafva rätt att på sitt eget språk tillägga eller låta tillägga alla de förklaringar, de anse gagneliga; dessa förklaringar skola behörigen undertecknas.

Art. 11.

Rättegång och dom beträffande öfverträdelse af denna konventions föreskrifter skola alltid ske så summariskt, som gällande lagar och författningar tillåta.

Art. 12.

De höga kontraherande makterna förbinda sig att vidtaga eller för vederbörande lagstiftande myndigheter föreslå nödiga åtgärder till betryggande af denna konventions verkställighet, och särskildt till att vare sig med fängelse eller böter eller båda dessa straff belägga öfverträdelser af bestämmelserna i Art. 2, 5 och 6.

Art. 13.

De höga kontraherande makterna skola delgifva hvarandra de lagar, som beträffande föremålet för denna konvention redan utfärdats eller komma att utfärdas uti deras stater.

Art. 14.

De stater, som icke deltagit i denna konvention, ega rätt att på begäran tillträda densamma. Sådant tillträdande skall på diplomatisk väg tillkännagifvas för franska republikens regering och af denna för öfriga regeringar, som undertecknat konventionen.

Art. 15.

Denna konvention skall träda i kraft från den dag hvarom de höga kontraherande makterna öfverenskomma.

Den förblifver gällande under fem år räknadt från sagde dag; har ingen af de höga kontraherande makterna senast tolf månader innan nämnde tid af fem år tilländagått tillkännagifvit sin afsigt att låta konventionen till kraft och verkan förfalla, skall den fortfara att gälla ett år, och så vidare år efter år.

I händelse någon af de makter, som undertecknat konventionen, uppsäger densamma, skall denna uppsägning vara gällande allenast hvad denna makt angår.

Art. 16.

Denna konvention skall ratificeras; ratifikationerna skola utvexlas i Paris så fort ske kan och senast inom ett år.

Tilläggsartikel.

Denna konventions bestämmelser skola i enlighet med 1 Art. gälla i afseende å hennes brittiska majestäts kolonier och besittningar med undantag af här nedan nämnde, nemligen: Canada, Newfoundland, Capkolonien, Natal, Nya Syd Wales, Victoria, Queesland, Tasmanien, Sydaustralien, Vestaustralien, Nya Seeland. Dock skola konventionens bestämmelser gälla i afseende å en eller flera af ofvannämnda kolonier eller besittningar, om i dess namn ett tillkännagifvande i detta syfte af hennes brittiska majestäts representant i Paris tillstälts Frankrikes utrikesminister. Enhvar af ofvannämnda kolonier och besittningar, som tillträdt konventionen, må kunna frånträda den på samma sätt som de kontraherande makterna. I det fall att någon af ifrågavarande kolonier eller besittningar skulle önska att frånträda konventionen, skall underrättelse härom af hennes brittiska majestäts representant i Paris meddelas Frankrikes utrikesminister.

Utdrag af protokollet öfver ett lagärende, hållet uti Kongl. Maj:ts Högsta Domstol Lördagen den 1 Mars 1884.

Första rummet.

Närvarande:

Justitieråden: *von Hofsten,*
Huss,
Lindhagen,
Svedelius,
Östergren,
Wedberg,
Glimstedt.

Sedan, till följd af Högsta Domstolens beslut den 6 nästlidne Februari, det till Högsta Domstolen för afgifvande af utlåtande remitterade förslag till lag angående skydd för undervattenstelegrafkablar för närmare granskning cirkulerat emellan Högsta Domstolens ledamöter, företogs nu detta ärende till slutlig behandling.

Justitieråden *von Hofsten*, *Huss* och *Östergren* förenade sig om följande yttrande: Enär den konvention, som föranledt ifrågavarande lagförslag, icke är afsedd att ega tillämpning inom de särskilda staternas områden, utan allenast i öppna hafvet, såsom också i 1:a Art. sägs, anse vi det icke vara lämpligt att, på sätt som skett, göra stadgandena i 2 och 3 §§ tillämpliga jemväl på svenskt område. Vid sådant förhållande och då lagen synes böra så affattas, att den komme att stå eller falla med konventionen, anse vi en generel bestämmelse böra meddelas derom, att lagen endast afser hvad som sker i öppna hafvet utom särskild stats område; och kunde en sådan bestämmelse lämpligen intagas i ingressen, för hvilket fall orden: »i öppna hafvet utom särskild stats område» borde ur § 1 uteslutas.

1 §.

Justitierådet *Huss* yttrade: Då uti konventionen synes vara afsedt att, i fråga om ersättning för vållad skada, den i hvarje land gällande lag skall tillämpas, torde här endast en antydan böra lemnas om svensk lags tillämplighet i hit hörande fall och följaktligen det ovilkorliga stadgandet om ersättningsskyldighet böra utgå.

Justitierådet *Wedberg* anmärkte, att enär, hvad anginge senare stycket, man ej skäligen kunde af den, som vore i lifsnöd eller fara att förlora fartyg, fordra, att han skulle vidtaga alla nödiga försigtighetsmått för undvikande af skada å kabeln, samt, derest alla nödiga försigtighetsmått vidtogos, sådan skada i de flesta fall komme att uteblifva, Justitierådet hemstälde om ej åt lagbudet borde gifvas det innehåll, att den vore saklös, som för undvikande af skadegörelsen vidtagit alla de försigtighetsmått, som af för handen varande omständigheter medgåfvos.

2 §.

Justitierådet *Wedberg* yttrade, att önskligt vore, att det blefve tydligare uttryckt, att den kostnad, som skulle ersättas, vore kostnaden för afhjelpande af den skada å ena kabeln, som genom den andras nedläggande eller iståndsättande vållades.

3 §.

Enär den ersättning, hvarom här är fråga, tillkommer egaren till det, som uppoffrats, ehvad han är befälhafvare å fartyg eller ej, men deremot någon annan än befälhafvaren icke lärer kunna fullgöra de för ersättningens åtnjutande i §:n föreskrifna vilkor, hemstälde Justititieråden *von Hofsten*, *Huss*, *Svedelius*, *Östergren* och *Wedberg* dels, hvad första stycket anginge, att egaren till det som uppoffrats förklaras berättigad till ifrågavarande ersättning, och dels att början af senare stycket måtte i öfverensstämmelse dermed förändras, dock med bibehållande af åliggandet för befälhafvare å det fartyg, der uppoffringen gjorts, att iakttaga de vilkor, som föreskrifvits för att en sådan ersättning skall kunna åtnjutas.

Då den föreslagna lagen, såsom beroende å tillvaron af ofvanberörda konvention, hvarken torde böra träda i kraft förrän samtidigt med denna, ej heller torde böra blifva gällande under längre tid än konventionen af

Sverige biträdes, ansågo Justitieråden *von Hofsten, Huss* och *Östergren*, att lagen borde åtföljas af ett stadgande i detta syfte.

Justitierådet *Glimstedt* yttrade: Emot de föreslagna lagbestämmelserna i och för sig har jag ej någon anmärkning att framställa. Jag kan dock ej undertrycka den uppfattning, att tillåfventyrs stadgandena i 1 § lämpligare kunnat inrymmas i 14 och 21 §§ af 19 kap. Strafflagen, äfvensom att hvad som sägs i 2 § synes icke innefatta annat än en föreskrift hurusom för visst fall skall tillämpas en rättssats af den allmängiltighet, att densamma otvifvelaktigt ändå skulle i åsyftade fallet vid svensk domstol göra sig gällande.

Justitierådet *Lindhagen* yttrade: Förevarande förslag sväfvar så till vida i luften, att det icke tydligt sluter sig hvarken till den konvention, som framkallat och påkallar detsamma, eller till allmänna lagen, åt hvilken det skulle utgöra ett komplement. För den, som icke på förhand läst konventionen eller eljest tagit kännedom om denna, måste förslaget förefalla hardt nära obegripligt i flera delar. Det är dock den föreslagna författningen, som skulle blifva rättesnöre för såväl den allmänhet, som skall ställa sig densamma till efterrättelse, som för domarena, hvilka skola tillämpa den; och författningen bör derföre kunna begripas ensam för sig utan tillgång till konventionen. Det måste naturligtvis vara meningen, att de i allmänna lagen uttalade eller underförstådda bestämmelser: om hvilka som äro underkastade lagens föreskrifter, om laga forum, om bevisning, om straffbarhet, om skadestånd o. s. v. skola gälla äfven för de fall, som i den föreslagna författningen afses, såvida ej annat i denna författning uttryckligen bestämmes, såsom, hvilket är det hufvudsakliga, att hon skall gälla för ett område utanför det, der svensk lag i allmänhet gäller, men äfven här endast för dem, som i allmänhet äro underkastade svensk lag. Detta ämne behandlas i konventionens art. 8, om än ofullständigt, dock så att man deraf får åtminstone en antydan om hvad meningen är. Någonting motsvarande synes mig icke böra saknas i den tillämnade författningen, om denna skall komma till stånd i det omfång, förslaget afser.

Men det vill synas vida rigtigare att, på sätt Justitierådet Glimstedt erinrat, införa en föreskrift i 19 kap. Strafflagen, hvarigenom hvad der stadgas i afseende å statens telegrafinrättningar blir tillämpligt jemväl för sådana telegrafkablar, om hvilka nu är fråga. Hvad derutöfver möjligen komme att erfordras bestode uti administrativa bestämmelser, som vore fristående från vår allmänna lag.

I öfrigt instämmer jag uti alla de anmärkningar mot förslaget, som äro af andra Högsta Domstolens ledamöter gjorda. Jag vill blott tillägga, att svenska undersåtars intressen icke synas nöjaktigt tillgodosedda genom

föreskrifterna i § 3, då man tager hänsyn till den ringa utveckling notarialinstitutionen hos oss eger och de stora svårigheter, som i anseende till stora afstånd m. m. hos oss möta för vederbörande fiskare att fullgöra sjöförklaring i öfverensstämmelse med sjölagens föreskrifter.

Ex protocollo

Th. Wilh. Malm.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i Statsrådet å Stockholms slott Fredagen den 21 Mars 1884,

i närvaro af:

Hans Excellens Herr Statsministern *Thyselius,*
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Friherre *Hochschild,*
Statsråden: *Lovén,*
von Steyern,
Friherre *von Otter,*
Hammarskjöld,
Richert,
Themptander,
Ryding,
von Krusenstjerna.
Justitieråden: *Huss,*
Ahlgren.

Departementschefen Statsrådet von Steyern föredrog Högsta Domstolens yttrande öfver det den 18 sistlidne Januari dit remitterade förslag till lag

angående skydd för undervattenstelegrafkablar och anförde dervid i underdånighet:

»Jag tillåter mig till en början erinra, att efter underhandlingar på diplomatisk väg mellan de makter, hvilkas ombud deltagit i uppgörande af konventionsförslaget angående skydd för undervattenskablar, förslaget erhållit en ny art., den 15:de, af innehåll att »konventionens bestämmelser ej medföra någon inskränkning i krigförande makters handlingsfrihet». Konventionen är derefter den 14 innevarande Mars undertecknad jemväl för Sveriges räkning, och innehåller dess 17 Art., att ratifikationerna skola utvexlas senast inom ett år från nämnda dag.

Inom Högsta Domstolen har mot lagförslaget anmärkts, att enär den konvention, som föranledt detsamma, icke vore afsedd att ega tillämpning inom de särskilda staternas områden, utan allenast i öppna hafvet, vore det icke lämpligt att, på sätt som skett, göra stadgandena i 2 och 3 §§ tillämpliga jemväl på svenskt område. — Vill man i detta ämne ej lagstifta vidare än konventionen gör det nödvändigt, kan man visserligen, i enlighet med hvad sålunda yrkats, låta lagen inskränka sina verkningar till så stor del af en kabel, som ligger i öppna hafvet. Men deraf blefve en följd, att då svensk lag för de fall, som afhandlas i förslagets 2 och 3 §§, saknar motsvarande bestämmelser, skulle i dessa fall olika lagstiftning gälla för olika delar af samma kabel. Då detta ej kan vara lämpligt, men deremot ingen olägenhet uppgifvits följa deraf, att lagens omfång utvidgas något utöfver hvad konventionen kräfver, kan jag ej tillstyrka förslagets ändring i det anmärkta hänseendet. Deremot äro slutorden i §:n omredigerade med anledning af en i Högsta Domstolen gjord anmärkning.

3 § torde böra ändras i enlighet med den af Högsta Domstolens fleste ledamöter yttrade mening. Det har dervid ansetts lämpligt att utesluta hänvisningen till vissa §§ i Sjölagen med hänsyn till den revision af nämnda lag, som nu pågår.

Då den föreslagna lagen, såsom beroende å tillvaron af omförmälda konvention, hvarken borde träda i kraft förr än samtidigt med denna, ej heller blifva gällande under längre tid än konventionen af Sverige biträddes, ansågo Högsta Domstolens fleste ledamöter lagen böra åtföljas af ett stadgande i detta syfte.

Att lagen bör träda i kraft samtidigt med konventionen är uppenbart, likasom att det blir nödvändigt att bereda utväg dertill genom ett stadgande i sjelfva lagen, sedan yttersta tiden för konventionens ratifikation framskjutits så, att konventionen möjligen ej kommer att träda i kraft förr än efter nästa riksdags början. Lagen torde derföre böra innehålla den bestämmelse, att den blir gällande från den dag Konungen förordnar, i enlig-

het med det beslut, som fattades angående den år 1883 antagna lapplagen, hvars tillämpning likaledes var beroende på aftal med annan stat. När lagen utfärdas, kommer då att af Eders Kongl. Maj:t der införas stadgande om den dag, då tillämpningen skall börja, dervid naturligtvis tillses, att detta stadgande öfverensstämmer med det beslut, som då kan antagas vara fattadt angående tiden för konventionens trädande i kraft. — Att lagen upphör att gälla, när konventionen ej längre har bindande kraft för Sverige, är ock i sin ordning, men det kan ifrågasättas, om stadgandet derom bör i denna form inflyta i lagen. Det skulle då bero på den administrativa myndigheten att bestämma eller möjligen på domstolarne att pröfva, när detta förhållande inträdt. Det synes rigtigare att lagstiftande makten, när sådant inträffar, upphäfver lagen, hvartill rådrum ej saknas, då konventionen är ställd på ett års uppsägning. Deremot kan hinder ej möta att i lagens ingress närmare antyda det samband, i hvilket lagen står till konventionen.

Jag hemställer underdånigst att förslaget, ändradt i öfverensstämmelse med hvad jag nu anfört, måtte af Eders Kongl. Maj:t jemlikt 87 § Regeringsformen till Riksdagens antagande öfverlemnas.

Justitierådet Huss åberopade sitt vid förslagets granskning i Högsta Domstolen afgifna yttrande.

Hans Maj:t Konungen täcktes, på tillstyrkan af Statsrådets öfriga ledamöter, bifalla hvad föredragande Departementschefen hemstält; och skulle förty nådig proposition till Riksdagen aflåtas af innehåll bil. E. vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Otto Rooth.